

DE KLEINE DIACONES

NAAR HET DUIJSCH

door

VEKA

MIJKERK - G.F. CALLENBACH

Ook Laura genoot deze vreugde met volle teugen . . . blz. 21

DE KLEINE DIACONES

DOOR

VEKA

TWEEDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

DE ZIEKENINRICHTING.

Laura, zoo heette de kleine diacones.

Hare geschiedenis is maar kort, want zij heeft niet lang hier op aarde vertoefd.

Toch is die geschiedenis zoo schoon in haren eenvoud, dat ik niet twijfel, of ge zult de volgende bladzijden met belangstelling lezen.

Eerst moet ik u echter mededeelen, waar Laura het grootste deel van haar leven heeft doorgebracht.

Waarschijnlijk weet gij niet, waar de stad Bielefeld ligt. Maar zeker hebt ge wel eens gehoord van de stad Munster in Duitschland, waar in het jaar 1648 de vrede gesloten werd, die aan den 80 jarigen oorlog met Spanje een einde maakte.

Eenige uren ten oosten van Munster ligt Bielefeld aan den voet van het Teutoburgerwoud.

Dat woud was honderden jaren geleden het tooneel van een bloedigen strijd tusschen de Romeinsche legerscharen en de Germaansche volksstammen.

De aanvoerder der Germanen heette Herman of Arminius en zijn dappere krijgers hadden het geluk het Romeinsche leger totaal te verslaan en te ver-

nietigen, waardoor zij van het Romeinsche juk verlost werden.

Ter herinnering aan dien veldslag heeft men in het genoemde woud op een der heuvelen een schoon standbeeld opgericht ter eere van het legerhoofd der Germanen.

Jaarlijks trekken daar vele reizigers heen, om dit kunstwerk te bewonderen.

Maar niet minder is het de schoone natuur, die er in den zomer de talrijke bezoekers in verrukking brengt.

De stad Bielefeld is aan alle Duitsche huismoeders bekend en ook in ons vaderland is het fraaie linnen, dat daar vervaardigd wordt, sinds jaar en dag beroemd, en het is vooral aan de vele weverijen, dat zij haar bloei en welvaart te danken heeft.

Wanneer men buiten de stad op den top van een der heuvelen staat en men ziet naar omlaag, dan vallen al dadelijk te midden van weiden en bosschen eenige vriendelijke gebouwen in het oog rondom een fraai kerkje, dat er wat nieuwer uitziet dan zijn omgeving en dat met zijn hoogen, slanken toren als met een opgeheven vinger onafgebroken naar den hemel wijst. Dat is de kolonie Bethel met het hoofdgebouw Bethel en de groote diakonessen-inrichting Sarepta. Dieper in het woud, nauwelijks zichtbaar door het dicht geboomte, ligt een niet minder schoon gebouw, Kinderheim genaamd, waar we u straks willen binnenleiden.

„Hoe zijn al die gebouwen, dat oord des vredes, daar gekomen en waartoe dienen ze?” vraagt ge misschien.

Dat alles is door de christelijke liefde tot stand gebracht. Dat alles is een gewrocht van menschen, die, gedrongen door de liefde, welke de Heiland in hun hart uitgestort heeft, uit barmhartigheid hunne gaven en krachten geofferd hebben voor de armsten onder de armen, voor die ongelukkigen, die lijdende zijn aan vallende ziekte.

Diep, zeer diep zijn die arme stumpers te beklagen, onbekwaam tot eenigen arbeid, zich zelven menigmaal tot last en anderen tot een voorwerp van afschuw en ontzetting!

Hebt gij, lieve lezer of lezeres, zoo'n ongelukkige wel eens aangetroffen?

Het is vreeselijk om aan te zien, hoe zulk een lijder of lijderes als een worm over den grond kruipt, met verwrongen gelaatstrekken, de leden ineengekrompen en het schuim op den mond. Gij moet uwen Bijbel eens opslaan en eens opzoeken Markus 9: 17 en verv.

Laat mij het u maar even onder de oogen brengen, daar ik vrees dat velen uwer de moeite niet nemen het op te zoeken.

En een uit de schare, antwoordende, zeide: Meester! ik heb mijn zoon tot u gebracht, die eenen stommen geest heeft;

En waar hij hem ook aangrijpt, zoo scheurt hij hem, en schuimt, en knerst met zijne tanden, en verdort; en ik heb uwen discipelen gezegd, dat zij hem zouden uitwerpen, en zij hebben niet gekund.

En hij antwoordde hem, en zeide: O ongeloovig geslachte! hoe lang zal ik nog bij ulieden zijn? hoe

lang zal ik u nog verdragen? brengt hem tot mij.

En zij brachten denzelven tot hem; en als hij hem zag scheurde hem terstond de geest, en hij, vallende op de aarde, wentelde zich al schuimende.

En hij vraagde zijnen vader: Hoe langen tijd is het, dat hem dit overkomen is? En hij zeide: Van zijne kindsheid af.

En menigmaal heeft hij hem ook in het vuur en in het water geworpen, om hem te verderven; maar zoo gij iets kunt, wees met innerlijke ontferming over ons bewogen en help ons.

En Jezus zeide tot hem: Zoo gij kunt gelooven, alle dingen zijn mogelijk dengene, die gelooft.

En terstond de vader des kinds roepende met tranen, zeide: Ik geloove, Heere! Kom mijne ongeloovigheid te hulpe!

En Jezus ziende, dat de schare gezamenlijk toeliep, bestrafte den onreinen geest, zeggende tot hem: Gij stomme en doove geest! Ik beveel u, ga uit van hem, en kom niet meer in hem.

En hij, roepende en hem zeer scheurende, ging uit; en het kind werd als dood, alzoo dat velen zeiden, dat het gestorven was.

En Jezus, hem bij de hand grijpende, richtte hem op; en hij stond op.

Wat ge hier van dat kind leest heeft veel overeenkomst met hetgeen ge zien kunt bij deze beklagenswaardige kranken.

Op het gezicht van zoodanigen lijder spoedt menigeen zich zoo snel mogelijk weg en tracht het vrees-

lijk schouwspel zoo spoedig mogelijk te vergeten.

Gelukkig, dat er menschen zijn, die zich over die arme beklagenswaardige wezens ontfermen en 't is vooral de christelijke liefde, die in dat opzicht een heerlijk werk doet. Als de barmhartige Samaritaan gaat ze naar hen toe, heft ze op en bereidt ze eene plaats waar niemand hen schuwt. Zulk een plaats is ook Bethel. Van elken leeftijd vindt men ze hier: knapen, jongelingen, mannen, vrouwen, meisjes. Hoewel zij slechts zelden volkomen genezen, wordt toch hun lijden door doelmatige behandeling verzacht, de aanvallen komen minder voor en zijn niet zoo hevig. Daarbij is ieder verzekerd bij de anderen dadelijk hulp en bijstand te vinden. Allen immers zuchten meer of minder onder hetzelfde juk.

Ook wordt hun hier de ontmoedigende en nederdrukkende gedachte ontnomen, dat zij tot niets nut zijn in de wereld. Ieder vindt hier overeenkomstig zijne krachten bezigheid. De kinderen worden, voor zoover hun lijden het toelaat, onderwezen in allerlei nuttige dingen; bovenal worden zij gewezen op den Heiland, die alle vermoeiden en beladenen roept. En wonderlijk, dat begrijpen ze allen. Zelfs de oogen van den meest schuwe verhelderen, als men hem van Jezus vertelt, en de antwoorden van de arme, *epileptische* kinderen (ge begrijpt nu wel, wat dat vreemde woord beteekent), zouden menig gezond kind beschamen.

De mannen leeren 't een of ander licht handwerk, zooals bv. kleermaken, schoenmaken, boekbinden, enz. Of zij arbeiden in den grooten tuin, waarin allerlei

fijne zaden gekweekt worden, die, in sierlijke zakjes verpakt, heinde en ver verzonden worden. Ook vindt men er een schilderswerkplaats, waar bijbelspreuken en fraaie bloemschilderingen vervaardigd worden.

Eén ding echter moeten allen zonder onderscheid leeren: te sterven, want het is hier een groot sterfhuis. Iedere nieuwe aanval knaagt aan hun levenskracht en kan aan dat leven plotseling een einde maken. Daarom worden allen hier bekend gemaakt met den eenigen weg tot behoudenis der ziel, met Hem, in wien wij hebben de vergeving onzer zonden door het geloof in zijn Naam. Hier in Bethel wordt geleerd den dood niet te vreezen; velen kennen Hem, die gezegd heeft: „Ik ben de opstanding en het leven; die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven.”

EEN ONSCHULDIGE.

Treden wij nu het hoofdgebouw binnen en begeven we ons naar de kinderafdeeling.

Het is stil in de ruime speelzaal, die nog kort geleden weergalmde van het gejoel en het vroolijk gezang der kinderen.

Het is acht uur in den avond.

Al de kleinen liggen thans rustig in hunne bedjes op de nette slaapzaal en vermoeid van het spelen zijn zij in diepe rust.

Zuster Caroline, die goede kindertante, gaat nog eens even de zaal rond om te zien, of alles in orde is. Vervolgens gaat zij de aangrenzende zaal binnen, waar verscheidene ernstige zieken hare bijzondere verzorging noodig hebben. Nadat zij hiër den één een lepel van het drankje of een verfrisschenden teug gegeven heeft, dààr voor een ander de kussens eens heeft opgeschud of het kleine, teere lichaampje liefkoozend in de armen genomen heeft, tot de booze hoestbui voorbij is, zet zij zich aan tafel met de hand onder het hoofd.

Haar gelaat teekent droefheid. Men kan het haar aanzien, dat er iets moet gebeurd zijn, dat haar pijn doet. Inderdaad, het was voor de eerste maal dat een der kleinen van de haar toevertrouwde schaar, die zij met moederlijke liefde opkweekte, haar een onwaarheid had gezegd en ofschoon zij alle pogingen in het werk had gesteld om door vriendelijke vermaningen en dringende bede, het kind tot bekentenis te brengen, was het er niet toe te bewegen geweest, schuld te belijden.

Een klein vergrijp, op zich zelf van weinig betekenis, had er plaats gehad, maar op hare vraag, wie het gedaan had, had niemand zich als de schuldige aangegeven. Ook een meisje, dat zich reeds vroeger aan hetzelfde kwaad had schuldig gemaakt, en dat naar hare meening en ook naar de meening der andere kinderen het gedaan *moest* hebben, bleef, ondanks alle bewijzen, volhouden, dat zij het ditmaal niet gedaan had.

Zuster Caroline, bedroefd over zulk eene volharding

in het kwade, had haar voor straf oogenblikkelijk en zonder avondboterham naar bed gestuurd en het kind had er zich weenende in geschikt.

Toen zuster Caroline zoo straks de ronde langs de bedjes deed, was zij nog aan haar bedje nedergesknield en had ernstig en liefdevol met haar gesproken en getracht, haar geweten wakker te schudden, maar het meisje hield onder hevig snikken vol: „Heusch Tante, ik heb het niet gedaan!”

Wat moest zij nu beginnen? Zij wist geen raad. Zij vouwde de handen en nam hare toevlucht tot den grooten Kindervriend, die al deze kinderzielen haar op 't hart gebonden had.

DE KLEINE LEUGENAARSTER.

In de andere zaal zat een klein meisje overeind in bed. Zoolang de zuster aan haar bed gestaan had, had zij onbeweeglijk stil gelegen en zelfs hare oogleden niet bewogen, maar gedaan, alsof zij sliep, hoewel zij in den grootsten angst verkeerde, dat het kloppen van haar met schuldgevoel beladen hartje de anderen zou wakker maken en haar verraden zou. Geen woord van hetgeen Tante met haar arm, om harentwille gestrafte makkertje sprak, was haar opmerkzaam luisterend oor ontsnapt, en ieder woord was als gloeiend metaal in haar hart gedrongen. Meer dan eenmaal

had zij willen opspringen met de bekentenis: „Ik heb het gedaan!” Maar trots, schaamte en vrees hadden telkens weer haar lippen gesloten. Nu zat zij overeind en staarde met haar groote donkere oogen naar de kleine gestrafte tegenover haar, die zich eindelijk, zooals kinderen gewoon zijn, in slaap had geweest.

Daar kwam iemand hoestend de zaal binnen. Een grooter meisje knielde in haar nachtjapon aan haar bed. In een oogenblik was het kind onder de dekens verdwenen.

„Laura, waarom kruip je weg?” vroeg de andere. „Ik weet toch, dat je wakker bent, en ik weet ook, waarom je niet slapen kunt. Laura, weet je ook, dat tante Lina hiernaast opzit en weent?”

Nu kon zij het niet langer meer uithouden. Zij vloog het bed uit en ijlde naar de andere zaal, waar zij, onder luid snikken, de verschrikte zuster te voet viel.

„O, lieve, lieve Tante, wees niet boos, Marie is onschuldig, ik ben het geweest!” kwam met moeite, onder heete tranen, over hare bevende lippen.

„Jij, Laura?!” Verbazing en droefheid klonken in dien uitroep. „Heb jij het gedaan en heb je het kunnen aanzien, dat een ander kind daarvoor gestraft werd?” Laura's tranen vloeiden heviger. Eene uitdrukking van diepe smart lag op het smalle, bleeke gezichtje.

„Ik heb het telkens willen zeggen,” snikte zij, „maar ik kon niet. En nu zal u mij niet meer liefhebben en de andere kinderen ook niet, omdat ik zoo slecht ben.”

De diacones boog zich neder en trok het kind op haar schoot. Zij voelde, hoe dat hartje bijna hoorbaar tegen het hare sloeg en hoe hare leden krampachtig beefden. Met een blik van medelijden zag zij de kleine aan. Zij streek haar zachtjes de verwarde, zwarte haren van het voorhoofd en sprak ernstig en vriendelijk met haar, zoodat zij wat kalmer werd.

Maar onafgebroken waren de blikken van het kind op haar gericht, steeds met de angstvolle vraag op de lippen: „Tante, tante, kan u mij nog weer liefhebben?”

„Ik zou het gaarne willen, Laura, 't zal veel van je gedrag afhangen. Maar heb je er in het geheel niet aan gedacht, dat er nog iemand anders is, dien ge door uw liegen bedroefd hebt, één, die u meer liefheeft dan ik, en wiens liefde ge in 't geheel niet ontberen kunt?”

Met schuwe blikken keek zij tante aan.

„Oom Bronner? Zal u het hem vertellen?”

De heer Bronner was de leeraar van het gesticht.

„Neen, mijn kind,” vervolgde de zuster, „Oom Bronner meen ik niet. Ik bedoel iemand, wien ik het niet noodig heb te zeggen, die nu veel bedroefder is dan ik, daar Hij in je hartje ziet, hoe het door de leugen bevekt en bedorven is, uw Heiland, Laura. Zou je het Hem niet zeggen, dat het je leed doet, dat ge Hem bedroefd hebt, en bidden, dat Hij u een nieuw, een rein hart wil geven?”

Laura was stil geworden; zij sloeg de oogen neder.

Na eenige oogenblikken sloeg zij ze aarzelend op.

„Tante, zou Hij het dan doen?”

„Zeker, mijn kind, als je het Hem ernstig vraagt.”

Weder zweeg het kind, alsof zij met zich zelve raadpleegde. Daarop zeide zij zacht: „Tante, bid u met mij.”

En de zuster vouwde hare handen over die van de kleine en bad met haar op eenvoudige, kinderlijke wijze, zooals zij gewoon was.

Plotseling richtte Laura zich op. Een wondere glans straalde uit haar diepe, zwarte oogen, en hare armen om den hals der zuster slaande, fluisterde zij haar in het oor:

„Tante, Hij heeft het gehoord en Hij is niet meer boos, ik weet het. En nu wil ik ook een goed kind zijn en het nooit weer doen. O, Tante, voel toch eens, hoe stil mijn hart is. O zeker, de Heiland heeft het mij vergeven.”

Lang nadat Laura tot rust was gekomen, stond zuster Caroline aan haar bedje en staarde met peinzende blikken op dat kleine, smalle gezichtje, dat door de dikke zwarte wenkbrauwen en lange donkere wimpers onnatuurlijk bleek scheen.

GEVAARLIJKE VIJANDEN.

Wat al zorg en moeite had dat kind haar gegeven!
Vijf jaar was Laura oud, toen zij naar Sarepta was gekomen, naar lichaam en ziel verwaarloosd,

evenals eene plant, die van lucht en zonnelicht afgesloten, in een modderig, vunzig keldergat opschiet.

Moederliefde had zij nooit gekend, zooveel te meer ellende, gebrek en gevoellooze hardheid en onder de harde vuist van dat driedubbel wee had die jonge menschenziel zich schuw in zichzelf teruggetrokken, in die mate, dat het scheen, alsof al de koesterende liefde, die haar hier omgaf, toch niet in staat zou zijn de ijskorst om dat kinderhart te doen smelten. Lang duurde het, eer zij ook maar op een enkele vraag antwoord gaf. Maar de duistere blik van haar zwarte oogen, de op elkander gedrukte lippen en het angstig beven over haar geheele lichaam, als men haar toesprak of wat vroeg, waren een klaar bewijs van een rijk zieleleven.

Er sluimerden gaven en krachten in dat jeugdige hart, die slechts noodig hadden te voorschijn geroepen te worden, om zich tot een rijk, gezegend leven te ontplooien.

Het kwam er maar op aan, of het iemand gelukken zou, daarin te kunnen slagen.

En ja, zuster Caroline verstond die kunst.

Hoe zij dat deed?

Zeer eenvoudig; door liefdevolle toewijding, door eindeloos geduld, maar bovenal door volhardend gebed. Wat had zij al voor dat kind gebeden, ja, als het ware, met den Heer geworsteld, vooral als zij onder de vreeselijkste benauwdheden — het gevolg van eene hartkwaal waaraan zij leed, — met verwrongen gelaats-trekken in hare armen lag.

Welk een blijdschap was het voor haar geweest, toen zij in de uitdrukking van hare oogen kon lezen, hoe langzamerhand bij het kind de gedachte begon post te vatten, dat ieder het hier goed met haar meende.

Hoe verheugd en dankbaar was zij, toen zij eindelijk de liefde en het vertrouwen van het kind gewonnen had.

Spoedig echter bemerkte zuster Caroline, dat juist in die liefde een nieuw gevaar dreigde voor de arme Laura. Zij wilde *voor* allen en *boven* allen bemind worden. Zij kon het niet verdragen, dat Tante een ander kind prees, en het was aan haar gelaat te zien, dat ze innerlijk boos was, als ze bemerkte, dat Tante een ander kind even liefhad als haar.

En nu viel weder een nieuwe vijand te bestrijden: de leugen, dat verderfelijke onkruid voor ieder kinderhart. Zou het haar gelukken, ook dien te overwinnen? Dat was de bange vraag, die telkens en telkens weder in het hart der trouwe zuster oprees en waarmee zij ook thans weder de toevlucht nam tot Hem, die niet beschaamd maakt, allen die op Hem betrouwen.

Dit ondervond zuster Caroline. Haar gebed werd verhoord op eene wijze, zooals zij het niet had kunnen denken.

Er scheen van dien dag af, eene groote verandering met Laura te hebben plaats gegrepen. Zonder dat zuster Caroline het haar behoefde te zeggen, vroeg zij den volgenden morgen haar makkertje uit eigen beweging om vergeving voor het haar gedane onrecht en verdroeg zonder boos te worden of tegen te spreken, hoewel met trillende lippen en nedergeslagen oogen,

de verontwaardiging der andere kinderen. De diakones had het, in een oogenblik van zwakheid, eerst voor de anderen willen verzwijgen, maar Laura was er zelve mee voor den dag gekomen, „want”, zeide zij, „jullie mocht eens denken, dat Marie gelogen heeft.”

Haar hoogmoed scheen werkelijk geheel gebroken te zijn. Toen tante Lina den avond daarop aan haar bedje kwam, greep Laura hare hand, en haar naar zich toetrekken, zeide zij, zoo zacht, dat het nauwelijks hoorbaar was:

„Tante, hebt u beproefd, of u mij nog kunt liefhebben? Niet zooals de andere kinderen, maar toch een klein beetje?”

„Ja, mijn kind, ik kan je nog liefhebben,” hernam de diacones, en de tranen, die haar daarbij in de oogen kwamen, zeiden nog meer.

„Maar nu moet je ook toonen, dat je een ander kind zijt geworden, altijd vriendelijk en hulpvaardig zijn voor de andere kinderen, zoodat ze je liefkrijgen en het oog van den Heiland met welgevallen op je kan nederzien.”

Zij keek tante Caroline aan met oogen, waaruit haar gansche ziel sprak en zeide op eenvoudige, kinderlijke wijze: „O, tante Lina, ik wil zoo gaarne doen, wat de Heiland van mij vraagt. Hij is zoo goed en ik houd zooveel van Hem. En als ik het vergeet en weer ondeugend of onvriendelijk ben, wil u het mij dan herinneren, Tante! dat Hij mij ziet?”

Zuster Caroline beloofde het. Maar het was niet dikwijls nodig, Laura aan haar plicht te herinneren.

DE KLEINE DIACONES.

Het was treffend te zien, hoe het kleine meisje zich inspande om hare stugheid te overwinnen en de liefde der andere kinderen te verwerven. Vroeger somber en wantrouwend en slechts op eigen voordeel bedacht, was zij nu bijna altijd dienstvaardig en bereid, eigene wenschen aan die van hare makkertjes ten offer te brengen. Had zij zoo den geheelen dag dapper gestreden, dan vroeg zij wel eens des avonds met een blijden lach: „Tante, zou de Heere Jezus zich vandaag verheugd hebben?” Of in het tegenovergestelde geval klaagde zij onder bittere tranen: „Ach, Tante, vandaag is Hij zeker niet tevreden over mij geweest.”

Zoo ontstond er, nadat Laura eenmaal voor haar jonge hartje den Heiland had leeren kennen, een omgang met Hem zoo teeder en innig, dat de zuster zelve menigmaal over haar ongezochte uitlatingen verbaasd was.

Het was met haar, zooals het somwijlen met de plantenwereld in het voorjaar gaat. Zoo dikwijls men in den tuin komt, is het of de knoppen steeds op dezelfde hoogte blijven en men vraagt ten slotte ongeduldig, of die naakte boomen en die kale struiken ooit weer groen zullen worden! En ziet, een verkwikkende regen daalt neder en als met een tooverslag prijkt alles in den schoonsten lentedos.

En toch, wat ons oog met zoo'n welgevallen aanschouwt, is niet als de wonderboom uit de geschiedenis van den profeet Jona in één nacht geworden, maar heeft zich langzaam ontwikkeld, is een groeien van dag tot dag.

Zoo was het ook met Laura. Haar bleek gezichtje werd van week tot week zonniger en vriendelijker, en het duurde niet lang, of zij was de lieveling van de geheele kinderschaar. Zuster Caroline had menigmaal ernstig met zich zelve te strijden om haar en de andere kinderen niet te laten blijken, hoe lief zij haar had.

Al scheen Laura naar haar uiterlijk slechts een kind van zes jaar (zij was echter negen), toch was haar liefste werk niet, als bij andere kinderen, te spelen, maar Tante Caroline in alle dingen behulpzaam te zijn.

Voorals was dit het geval bij de verpleging der kleine kinderen en daarbij toonde zij zulk eene toewijding, dat de zuster haar volkomen vertrouwen kon. Dikwijls zat zij urenlang voor het bed van haar pleegkind, geen blik van haar gelaat afgewend en altijd bereid, haar iedere verlichting of hulp te bewijzen, die onder het bereik van hare zwakke krachten viel.

Hoe kleiner de kinderen waren, des te liever was het haar.

„Ach, Tante,” vroeg zij eens, „mag ik niet zoo'n heel klein kindje voor mij hebben om te verzorgen?”

En zuster Caroline was gaarne bereid, haren wensch te vervullen, daar zij wel wist, dat zelfs de kleinste

harer pleegkinderen onder de hoede van de kleine diakones, zooals zij en de dominee haar schertsend noemden, volkomen vertrouwd waren.

Hare grootste vreugde was de kindergodsdienst-oefening, die iederen Zondag in de mooie kapel van de inrichting gehouden werd. De geheele week zag zij met verlangen er naar uit. Soms echter was zij door een boezen aanval van hare kwaal, zooals dat helaas in den laatsten tijd veel menigvuldiger en ernstiger voorkwam, zoo zwak, dat zij nauwelijks kon staan; maar dan hield zij niet op met vragen, tot tante Lina haar met hare sterke armen naar de kapel droeg. Daar lag zij dan gedurende den dienst op den schoot eener zuster, het gelaat doodsbleek en toch stralend van vreugde, de donkere, schitterende oogen onafgebroken op den leeraar gericht, en met een blij gelaat stak zij telkens het eerst haar kleinen vinger in de hoogte, bij de vragen, die hij deed.

Het duurde niet lang, of zij kende alle liederen van buiten, die bij den kindergodsdienst of des morgens bij het ontbijt gezongen werden, en in het schemer-uurtje leerde zij ze den kleintjes.

KINDERHEIM.

Zoo kwam de herfst van het jaar 1885 en bracht voor de kinderen van Sarepta eene groote verandering,

die reeds lang van te voren met blijde spanning te gemoet was gezien.

De zalen van het diakenosshuis, die tot hiertoe voor de kinderen in gebruik waren genomen, bleken, hoe ruim zij ook waren, van jaar tot jaar minder toereikend voor het groot getal kinderen, die hier genezing zochten, voor die arme geknakte menschenplantjes, wien men slechts weinige jaren levens kon toeschrijven, en die hier met teedere liefde verpleegd werden tot de Heer ze overplante in zijn hemelschen tuin.

Van alle zijden, tot ver over de grenzen, kwamen de aanzoeken om zulke arme, zieke, meestal moederlooze kinderen op te nemen en hoewel ze nu juist niet allen de ziekte hadden, waarvoor Sarepta bestemd was, had men toch de dringende aanzoeken niet kunnen afwijzen.

Dus was men wel genoodzaakt hun eene nieuwe, grootere verblijfplaats te bereiden. En zoo besloot men een eigen huis voor de kinderen te bouwen, in het vertrouwen op de hulp van Hem, die gezegd heeft: „Wie zoodanig een kindeke ontvangt, die ontvangt Mij.”

Midden in het schaduwrijke beukenbosch werd de plek uitgekozen voor het nieuwe gebouw, dat den naam van „Kinderheim” zou dragen.

De liefde zorgde voor kalk en steenen en Gods zegen rustte op den arbeid, zoodat, juist toen het beukenbosch zich in zijn schitterend goudbruin herfstkleed had gehuld, het nieuwe gebouw voltooid was en zijn kleine bewoners wachtte.

Die kwamen dan ook onder gezang en gejuich. De guirlandes en de feestkoeken ontbraken bij den in-tocht evenmin als het innig dankgebed en het vroolijk lofgezag van het zangkoor.

Welk een genot voor de kinderen, die door hun lijden niet aan het bed gebonden waren, onder de hooge boomen in het groene gras te spelen of rond te dwalen, bloempjes te plukken of te luisteren naar het gezang der vogels! Welk een genot ook voor die arme zieken, de heerlijke boschlucht in te ademen, die door de wijd geopende ramen in alle zalen binnendrong!

Ook Laura genoot deze vreugde met volle teugen en het stond bij haar vast, dat Kinderheim de schoonste plek op aarde was, en dat het alleen in den Hemel nog schooner is, omdat de Heiland daar is. Maar de bleeke wangen wilden niet verdwijnen; de benauwdheden werden heviger, de hoestbuien aanhoudender.

Langzamerhand echter kwam de tijd, dat de kinderen tot hun leedwezen telkens later naar buiten en vroeger naar binnen moesten, totdat de wind het laatste dorre blad van de boomen had afgeschud en de winter zijn witte vlokken rondom Kinderheim strooide; toen was het voor langen tijd gedaan. Maar werd het buiten kaal en dor, binnen in de ruime zalen werd het des te vroolijker en levendiger. Het Kerstfeest stond voor de deur en de liefelijke daaraan voorafgaande tijd van voorbereiding, de adventstijd, zooals men dien noemt.

Reeds met den eersten advent, den eersten Zondag van December, was er een groote fraaie denneboom

geplaatst in de zaal, waarin de zuster de morgen- en avondgodsdienstoefening hield. Deftig en zonder versiering stond hij daar: slechts één enkel lichtje straalde op zijne groene takken en daarboven op een vaantje de eerste voorspelling van Hem, die komen zou, om de slang den kop te vermorzelen. Maar met iederen dag vermeerdert het aantal lichten en vaantjes. De grootere kinderen leeren den tekst met genoeg, de zuster bespreekt dien op kinderlijke wijze bij den huisgodsdienst en de kleintjes verstaan het nog wel niet, maar verheugen zich toch in den meerderen lichtglans en hooren het gaarne, dat de oudere meisjes hun de Kerstliederen voorzingen.

Zoo leeft en beweegt zich heel Kinderheim in blijden voorsmaak. Kerstmis is de gedachte, die ieder bezielt en zelfs de matte oogen van een stervend kind nog eenmaal levendig doet schitteren.

En de andere kinderen staan kalm en zonder vrees om zulk een sterfbed. Ze gelooven, dat hun kleine makker naar den Heiland gaat en Kerstfeest viert Boven in het licht.

HET KERSTFEEST.

Er waren veel ernstige zieken in Kinderheim.

Voor al een klein meisje, wier moeder aan de tering gestorven was, en dat aan dezelfde ziekte leed, was

wat men noemt in de laatste periode. Men kon iedereen dag den dood verwachten.

Reeds den geheelen zomer was zij zeer lijdende geweest en slechts op bijzonder mooie dagen had men haar in haar bedje naar buiten kunnen dragen. Haar gezichtje was zoo smal en spits geworden, dat de andere kinderen haar den bijnaam van „de Spitsmuis” hadden gegeven.

Dit was Laura's pleegkind, *haar kindje*, zooals zij met eene zekere zelfvoldoening kon zeggen. Hoe menigmaal was zij van het spelen der andere kinderen wegbleven om haar wat te vertellen of voor te zingen.

Wat kon zij soms uren lang doodstil bij haar bedje zitten, als haar pleegkind sliep, om bij de minste beweging bij de hand te zijn en haar eenige lfenis te geven. Wat had zij menige versnapering uit haar mond gespaard om het de kleine „Spitsmuis” te geven. En nu was haar grootste zorg, dat haar pleegkind zou sterven, vóór het den Kerstboom gezien had.

„Ik bid den Heiland elken dag, dat Hij haar zoolang laat leven,” zeide zij, „want nie'waar, Tante, het zou toch jammer zijn als onze kleine „Spitsmuis” niet meer zag, hoe heerlijk het met Kerstmis in Kinderheim is. En de andere kinderen, die reeds in den hemel zijn, zullen haar stellig er naar vragen.”

En waarlijk, wat noch zuster Caroline, noch de dokter hadden gedacht, geschiedde. De kleine „Spitsmuis” bleef in 't leven en toen de Kerstfeestviering plaats had en de Kerstboom met zijn vele lichtjes en sterren en rozen de harten der kinderen in verruk-

king bracht, stond haar bedje met dat der andere kleinen dicht onder den boom, en de kwijnende oogjes straalden nog éénmaal bij het licht van den Kerstboom.

„Kijk nu, hoe mooi de Kerstboom is,” fluisterde Laura haar toe. „En boven in den Hemel bij den lieven Heiland is het nog veel, veel mooier.”

Het kind stak nog eenmaal het uitgeteerde vingertje omhoog en wees naar den top van den boom.

„Daar, daar!” Dat was het laatste, wat de kleine Spitsmuis hier beneden sprak. Zij legde zich weer neder, de kleine oogen vielen toe en kort daarop was zij zacht en kalm de eeuwige rust ingegaan. Maar zij wist het nu toch en kon het den anderen vertellen, hoe mooi het met Kerstmis in Kinderheim is.

Laura was zeer bedroefd over het verlies van haar pleegkind.

„Had ik maar wat ijveriger gebeden,” klaagde zij, „dan hadden wij de kleine „Spitsmuis” zeker nog langer mogen behouden.”

Toen zuster Caroline des avonds als naar gewoonte thee was gaan drinken, vond zij bij hare terugkomst, tot hare verbazing, de geheele kinderschaar verzameld voor de deur der kamer waarin het lijkje van de kleine „Spitsmuis” lag. Zoo ras zij haar zagen aankomen, hieven allen met heldere stem het lied aan:

Jezus leeft, en wij met Hem ;
Dood, waar is uw schrik gebleven!
Jezus leeft, en Zijne Stem
Roept ook ons eens weer in 't leven:

Zal ons eens met eer bekleën;
Dit is onze troost alleen.

Dit had Laura bedacht, opdat tante Lina niet al te bedroefd zou zijn, daar zij wel wist, hoe Tante aan de kleine Spitsmuis gehecht was.

Den volgenden dag kwam zij heel bedeesd naar zuster Caroline, legde haar hoofd tegen Tantes schouder, zooals zij gewoon was, als zij iets op het hart had en vroeg eenigszins angstvallig:

„Krijg ik nu geen kindje meer?”

Het was, alsof zij zich zelve, nadat haar pleegkind gestorven was, die vreugde niet meer waardig keurde.

Des te grooter was hare blijdschap, toen de diakones terstond bereid was twee andere, eveneens teringachtige kinderen aan haar bijzondere zorg toe te vertrouwen. Het eene, een meisje met een hazenlip, was spoedig hare bijzondere lieveling.

Indien hare pleegkinderen een goeden nacht hadden gehad, dan straalde Laura's gelaat van vreugde.

„Ziet u, Tante, dat komt omdat ik den Heiland gisterenavond zoo heel bijzonder gevraagd heb, of Hij mijne kindertjes heerlijk zou doen slapen.”

Eveneens was zij dadelijk geneigd zich zelve ten strengste te berispen, als zij meende het een of ander verzuimd te hebben.

BLIJDSCHAP EN DANKBAARHEID.

Terwijl alzoo de kleine diacones voor anderen onvermoed bad, dacht en zorgde, nam haar eigen lijden op schrikbarende wijze toe. Een kwaadaardige hoest, die zich al eenigen tijd voor Kerstmis geopenbaard had, matte haar dikwijls ontzettend af. En toch klaagde zij nooit.

Integendeel, zij verzekerde iedereen, dat het haar heel goed ging en dat het nog nooit zoo mooi met Kerstmis geweest was als dit jaar.

In Kinderheim was het niet de gewoonte om, zooals meestal gebeurt, den Kerstboom dadelijk na het feest op te ruimen. Neen, hij wierp zijne stralen nog in het nieuwe jaar. En toen de kinderen eindelijk van den boom en van de kribbe afscheid moesten nemen, was Laura diep bedroefd.

„Ach, de mooie boom! ik heb hem zoo lief gehad, en nu duurt het weer zoo heel, heel lang, eer het weer Kerstmis is. Weet u, Tante! ik geloof, dat ik den boom dit jaar voor het laatst in Kinderheim heb gezien en dat de lieve Heiland mij daarom zoo'n groote blijdschap geschonken heeft. Denkt u ook niet, Tante?”

Zuster Caroline staarde op die doorschijnend bleeke wangen en die groote, onnatuurlijk schitterende oogen, die met vragende blikken aan hare lippen hingen, en zij kon geen „neen” zeggen. Zij trok het kind op haren schoot, drukte het aan haren boezem en vroeg

zacht: „En als de Heiland u nu roept, Laura, zou je dan niet gaarne tot Hem gaan?”

„O, wat graag, Tante,” was haar antwoord. „Dan mag ik Hem zien en Hem zeggen, hoe lief ik Hem heb. En dan vind ik daar zoovele kinderen uit Kinderheim, en wij hebben elkaar zooveel te vertellen, en dan verheug ik mij in het vooruitzicht dat u ook komt. Nie'waar, u komt toch ook spoedig, Tante?”

Schertsend vroeg zuster Caroline: „Zou je denken Laura, dat er voor mij nog plaats is?” en keek de kleine onderzoekend aan.

Zij was echter geen oogenblik verlegen met een antwoord. „O zeker, Tante, want de Heer Jezus heeft gezegd: In het huis mijns Vaders zijn vele woningen.”

Sedert dien tijd waren hare gedachten bijna onafgebroken op den hemel gericht. Zij verheugde zich er in als een kind, dat in 't vooruitzicht leeft eener Kerstfeestviering en kon maar niet begrijpen, dat niet alle zieken zoo dachten als zij.

Zoo was er b.v. onder de oudere meisjes een, Anna genaamd, die haar door hare onverschilligheid omtrent de eeuwige dingen op zekeren middag recht verdrietig maakte. Anna leed aan eene ontsteking in de gewrichten en was eerst voor weinige weken in Kinderheim gekomen. Toch twijfelde de dokter er aan, of zij er wel ooit weer uit zou komen.

Zoodra Laura dit vernomen had, nam zij haar onder hare bijzondere hoede. Zoo gauw hare andere plichten het haar veroorloofden, zette zij zich aan Anna's bed en vertelde haar van den Heiland en van den hemel.

Maar Anna was van een gansch ander gevoelen. „Ik wil liever niet sterven,” zeide zij, „ik wil liever in Kinderheim blijven, want dat het hier aangenaam en gezellig is, dat weet ik; maar hoe het in den hemel zijn zal, dat weet ik niet.”

Met stomme verbazing had Laura haar aangehoord. Dat er iemand in de wereld was, die aan de woorden van den Heiland twijfelde, had zij zich niet kunnen voorstellen.

Toen zij eindelijk een weinig van den schrik bekomen was, zei ze: „Maar Anna! geloof je dan niet wat de Heiland gezegd heeft! Hij heeft toch zelf gezegd, dat het in den hemel zoo schoon is.”

Hoe meer de winter ten einde liep, en de lente naderde, hoe meer het lijden der kleine diacones toenam en hoe sterker haar verlangen naar den hemel werd.

Zij moest nu bijna voortdurend te bed liggen. Dit belette echter niet, dat zij geregeld aan de godsdienst-oefening bleef deelnemen.

„Och toe, Tante, draag mij er toch heen, ik zal heusch niet storen,” smeekte zij telkens weer, en bedwong dan, op den schoot der zuster liggend, met heldenmoed iederen hoestaanval, totdat de kinderstemmen met vol koor invielen en zij overtuigd was, dat haar hoesten onder het zingen geen stoornis gaf.

Haar grootste genot was om nog zoo eens een heel enkelen keer het bosch te mogen ingaan. Van iedere bloem, van elken boom nam zij afscheid. Maar altijd keerden hare oogen naar den hemel terug.

Uren lang kon zij buiten met strakken blik naar den blauwen hemel liggen kijken. Zij wilde zoo gaarne naar huis. Evenwel was zij niet ongeduldig toen, tegen alle verwachting in, haar lijden nog geen einde nam.

Dikwijls, wanneer zij na een hevige hoestbui met doodsbleek gelaat en met gesloten oogen in de armen der zuster lag en deze meende, dat iedere ademtocht de laatste zou zijn, keek zij haar eensklaps vriendelijk aan en zei troostend:

„Ik kan het nog wel uithouden, Tante, de Heiland wil het zoo.”

Voor ieder bewijs van liefde, zelfs voor het alleringste, was zij innig dankbaar. Zoo schreef zij nog weinige dagen voor haar dood een briefje aan den predikant van Kinderheim, die juist afwezig was:

Lieve Oom!

Slechts nog een enkelen groet wil ik u brengen.
Wilt u Gustaaf bedanken voor het duifje?

De kleine Willie is vandaag naar den hemel gegaan.

Nog altijd moet ik erg veel hoesten, maar spoedig komt de lieve Heiland en haalt mij ook.

De hartelijke groeten van Tante en van

Uwe LAURA.

Toen de diakones des Zondags vóór Laura's heengaan aan het bed van de kleine lijderes kwam, vond zij haar, tot hare verbazing, reeds op haar Zondagsch aangekleed.

„Och Tantelief! draag mij vandaag nog eens naar de kerk,” smeekte zij. En wie had den smeehenden blik van die donkere, reeds met hemelvreugde vervulde oogen kunnen wederstaan?

Zij kon echter den dominee niet goed meer volgen. Hare gedachten waren verward. Den volgenden morgen klaagde zij onder tranen: „Ach, Tante! ik kan niet eens meer bidden. Telkens als ik begin, vallen mijne oogen toe, of ik krijg het zoo benauwd, en dan vergeet ik alles, wat ik wilde zeggen.”

Vol liefde boog de zuster zich tot haar neder.

„Dat hindert niets, mijn lieve kind,” troostte zij. „Je weet toch wel, dat de lieve Heiland in je hart ziet. Zoo je maar alleen de handen vouwt en spreekt: „Lieve Heiland —”, zoo weet Hij alles, wat ge Hem hadt willen zeggen, zelfs beter dan gij het hadt kunnen doen.”

Daarop sloeg zij de handen samen, en een blijde glimlach verhelderde haar bleek gelaat,

„Tante, ik ben zoo blij!” fluisterde zij.

En toen kwam het einde.

HET EINDE.

Het was in den namiddag van den 6den September, dat de zusters en de predikant met diepe stilte rondom het sterfbed van de kleine Laura stonden. Zij lag met gevouwen handen en ademde diep.

„Zou ik nog eens beproeven haar het drankje te geven?” vroeg zuster Caroline aarzelend. En toen de anderen een toestemmende beweging maakten, hield zij den lepel voor den mond der kranke. Verbaasd opende het kind de oogen. Daarop nam zij geduldig en zonder tegenstribbelen de medicijn, hoewel het haar ontzettende moeite kostte het naar binnen te krijgen.

Eenige minuten lag zij stil, het hoofdje op zij in de kussens gedoken, het doodzweet op het bleeke voorhoofd.

Weldra kwam zij met moeite een weinig overeind en keek allen, die om haar bedje stonden, nog éénmaal met groote en vriendelijke oogen aan als wilde zij van ieder afzonderlijk afscheid nemen. Plotseling verhelderde haar gelaat en eene hemelsche vreugde straalde uit haar donkere wijdgeopende oogen.

„Tante, ik zie den Heiland — — — en zooveel kinderen — — —. Hij wenkt mij — — — ja — — ja — — ik kom — — ik kom!”

Dat waren hare laatste woorden. Uitgeput zonk zij in de kussens neder, en toen zuster Caroline terstond daarop zich over haar heenboog, wist zij, dat het verlangen van haar lieveling vervuld was, dat zij was ingegaan in de vreugde des Heeren.

Den dag daarop werd de kleine Laura in een wit gewaad in het kistje gelegd. Stil en vredig lag zij daar, zelfs nu nog met eene uitdrukking van zalige vreugde op het gelaat. Men kon niet treurig zijn, als men haar aanzag.

Midden in het woud ligt het kerkhof van Bethel.

In het midden van deze stille rustplaats verheft zich op een breed voetstuk een groot steenen kruis en daaromheen talloze heuveltjes in lange rijen, alle met een klein kruis versierd. Een treffend beeld voor al die vermoelden en beladenen, die onder de trouwe verpleging der Christelijke liefde eerst geleerd hebben, hun kruis den Heiland gewillig na te dragen, tot zij het hier aan Zijne voeten hebben mogen nederleggen.

Daar rust ook de kleine diakones, die met haar kranke lichaam zoo gaarne den Heiland gediend heeft, een beschamend voorbeeld voor zoo menig kind, dat met zijne gezonde leden weinig anders weet te beginnen dan ze tot eigen nut en genot aan te wenden.

Haar aandenken leeft nog steeds in Kinderheim voort.

Menigmaal is de herinnering aan haar voldoende om een kind, dat zich tegen de voorschriften van den dokter verzet of zich onvriendelijk jegens de andere kinderen gedraagt, weer volgbaar te maken.

Komt echter de schemeravond, dan schaart zich het kleine gezelschap om de Kindertante en altijd weer heet het: „Och toe, Tante, vertel ons van de kleine Laura.”
